

Huệ Trang

CHÉN CƠM NGUỘI

Tiểu, bới cho Thầy chén cơm nguội!

_Thầy dùng cơm nóng đi, để cơm nguội con ăn.

Chẳng là tiểu ta nấu cơm hầu thầy, hôm nào còn cơm nguội không chịu hấp, nấu cơm nóng thầy dùng, còn cơm nguội mình ăn. Thầy không để ý, cho tới một hôm bắt gặp tiểu nghf ta đang “xoi” một tô cơm nguội, thầy rầy ngay vì ăn như vậy sẽ dễ bị đau bao tử. Nhưng tiểu vẫn chứng nào tật nấy, hôm nay nghe Thầy đòi ăn cơm nguội, tiểu sợ xanh cả mặt.

_Con cứ bới cho thầy một chén, tại thầy một chén, tại thầy thích ăn cơm nguội mà _thầy từ tốn bảo.

_Ồ! Thầy thích ăn cơm nguội à? Vậy mà thầy không nói sớm sớm.

Tiểu ta cảm thấy có lỗi vì bấy lâu nay đành ăn cơm nguội một mình. Nhưng nó lại không hiểu nổi, tại sao cơm nguội vừa cứng, vừa khô so với cơm nóng vừa mềm, vừa dẻo chả có gì là thú vị cả, thế mà thầy nó lại thích ăn? Có lẽ thắc mắc này sẽ luôn là ẩn số đối với nó nếu như một hôm đi học về tới cửa, nó không tình cờ nghe được câu chuyện giữa thầy nó và sư Bác ở thành phố về thăm.

_Tiểu của chú năm nay lên lớp mấy rồi? Sư Bác hỏi.

_Dạ lớp 8, coi bộ cũng hiểu nhưng còn khờ lắm chị ơi! Chị coi, hôm nào nấu cơm ăn không hết nó lại để lại, nấu cơm nóng cho em ăn còn nó ăn cơm nguội, em rầy hoài không được. Thấy đang tuổi ăn tuổi lớn mà ăn vậy tội nghiệp, em muốn ăn phụ với nó nên nói em thích ăn cơm nguội. Thế mà chị ta cứ tưởng thật, hôm nào cũng xăng xái bởi cơm nguội cho em ăn còn mình thì “hy sinh” ăn cơm nóng. Mới mấy hôm mà răng nướ của em song hết cả lên đây nè. (Vì thầy nó có mấy cái răng giả mà lì).

Nghe đến đây, sư Bác nó cười ngất, thầy nó cũng cười theo. Còn tiểu nhà ta ư? Thật không biết chui mặt vào đâu để trốn.

Thế mà thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà tiểu ngày đó sắp bước vào cái tuổi “Tam thập nhi lập”. Mười năm xa chốn đồng quê nước mặn, mười năm miệt mài bên đèn sách để rồi có những buổi chiều đi học về ngồi bên chén cơm nguội, đưa mắt nhìn ngoài trời mưa rơi, trong lòng lại cảm thấy nhớ thầy vô hạn, càng thấm thía hơn khi nhớ đến chén cơm nguội thầy ăn ngày nào!

Huệ Trang

SINH NHẬT CỦA TÔI

Nếu như cuộc đời tôi nó cũng êm đềm trôi như dòng sông hiền hòa, đổ lững phù sa trước nhà tôi thuở ấy; nếu như tôi đừng là tôi, một con bé với tâm hồn

nhảy cảm; nếu như... và nếu như... thì ngày sinh nhật của tôi sẽ là một ngày khác cơ, một cái ngày bình thường như bao nhiêu ngày bình thường khác.

NHƯNG những điều “nếu như” ấy lại chỉ là giả thuyết, còn thực tế thì... vào một đêm mưa phùn gió bắc, cái lạnh trong tôi bị nhân lên khi nhận ra sự ra đi vĩnh viễn của người tôi kính yêu nhất -Mẹ tôi.

Giữa lúc tôi đang hệt hững, chơi voi trong vũng lầy đau khổ thì chợt nhớ đến câu nói của một vị nào đó: “Ta không thể cản ngăn sự đau đớn của thể xác, nhưng ta có thể cản ngăn sự đau đớn của tinh thần” để rồi từ trong sâu thẳm của tâm thức đã vọng lên lời thúc dục, bảo tôi hãy mau mau bước ra khỏi cái vòng lẩn quẩn của thế gian, nếu không thì những sợi dây hệ lụy sau này do tôi tạo ra nó sẽ quay trở lại trói buộc lấy tôi và rồi liệu tôi sẽ còn phải khóc cho bao nhiêu người thân yêu ở trong kiếp sống phù du này???

Thế là một năm sau ngày mẹ tôi mất, với một túi nhỏ nhẹ trên vai cộng với một tâm hồn thanh thản, tôi đã vào chùa xin được hành điếu, cho đến một hôm Thầy bảo: “Con hãy báo cho người nhà biết, ngày mai Thầy sẽ làm lễ xuất gia cho con.” Ngày mai ư? Ôi! Ngày mai chính là ngày mà cách đây hơn XXV thế kỷ về trước, nhân loại đã hân hoan chào đón Đấng cứu thế ra đời. Tôi nôn nao cả đêm, không tài nào chợp mắt.

Hôm sau, giữa những hồi trống bát nhã vang lên trầm hùng; giữa những tiếng chuông ngân vang thanh thoát, giữa những lời kinh siêu thoát rền vang, tôi quỳ đây, dưới chân Đấng Từ Phụ. Phiền não của tôi đã theo từng lời cũng như từng nhát dao của Thầy mà rơi rụng

“Thiện tại thiện nữ nhơn

Năng liễu thế vô thường

*Khí tục thú nê hoàn
Công đức nan tư nghĩ.”*

Tôi nhắm mắt, bằng tất cả lòng thành kính hướng về tượng đài, nơi Đấng Thế Tôn đang ngự trên đài sen, từ ái mỉm cười nhìn tôi, và tôi cũng mỉm cười.

Tôi cảm nắm tóc trên tay-những lọn tóc mà xưa kia tôi đã phải tốn nhiều công phu chăm chút nhưng nay không còn giá trị nữa- đem chôn sâu trong lòng đất và tự nghĩ: Ngày này, tháng này mãi mãi sẽ là ngày sinh nhật của tôi. Sao lại không được nhỉ khi quá khứ sau lưng tôi đã khép lại, cuộc đời mới của tôi từ đây bắt đầu sang trang. Để rồi hằng năm, cứ đến ngày toàn giáo đồ Phật giáo thế giới hân hoan cử hành đại lễ kỷ niệm ngày Đấng cứu thế ra đời thì tôi lại thắp lên một cây nến nhỏ để kỷ niệm sinh nhật mình. Giờ đây, đến ngày sinh nhật, tôi tuy không còn được nghe những lời chúc “Happy birthday” vui nhộn của bạn bè, tuy không có những ổ bánh xinh xinh đúng theo nghi thức truyền thống nhưng trong lòng tôi vẫn rộn rã, một niềm rộn rã âm thầm vì cảm nhận được niềm hạnh phúc trong hiện hữu, đó là tôi đã thừa hưởng được kho báu từ bi và trí tuệ vô tận của Đức Từ Phụ để lại cho các con của Ngài.

Trong giây phút thiêng liêng chào đón sự ra đời của Đấng Toàn Giác, một lần nữa tôi lại thắp lên một ngọn nến trên dòng **SUỐI** nhỏ đang chảy về **NGUỒN** để thâm tri ân hai đấng sanh thành đã tạo cho tôi vóc dáng hình hài này, và cũng thâm tri ân các bậc Thầy khả kính đã tác thành giới thân huệ mạng cho tôi. Tôi tự nhủ:

*Xin được làm ngọn đèn thấp sáng căn phòng nhỏ,
Nếu không thể là ngôi sao soi sáng giữa trời cao.*

Nguồn: Buddhismtoday

Được bạn: TSAH đưa lên

vào ngày: 16 tháng 7 năm 2004